

آلبر کامو

خوشبخت مردن

ترجمه: دکتر قاسم کبیری

پیش‌گفتار

آلبر کامو نویسنده الجزیره‌ای - فرانسوی که برنده جایزه نوبل ادبیات در سال ۱۹۵۷ شد غالباً به مکتب اگزیستانسیالیسم^۱ منتسب می‌شود، ولی خود او این برچسب را نمی‌پذیرفت. از طرف دیگر آن گونه که در مقاله خود با عنوان عصیان نوشت او تمامی عمرش را صرف مخالفت با فلسفه‌ی نیهیلیسم نمود. جمله معروف او در مورد آینده این است:

«همه‌ی ما، در میان خرابه‌ها، در حال فراهم آوردن رنسانسی ورای محدوده‌های نیهیلیسم هستیم، ولی تعداد معدودی این را می‌دانند.»

کامو ترجیح می‌داد او را انسانی متفکر بدانند، نه عنصری وابسته به یک مکتب و یا ایدئولوژی. او انسان‌ها را به ایده‌ها و نظریات ترجیح می‌داد. در یک مصاحبه در سال ۱۹۴۵ وابستگی به تمامی ایدئولوژی‌ها را منکر شد: «نه، من اگزیستانسیالیست نیستم. من و سارتر از این‌که ناممان به این جنبش پیوند داده می‌شود همیشه در شگفتیم»^۲.

آلبر کامو در میان دریافت‌کنندگان جایزه جهانی ادبیات نوبل از نظر سنی بعد

۱. اگزیستانسیالیسم جنبشی است با این اعتقاد که بشر خود ماهیت و معنای زندگی خود را می‌آفریند، یا به قول: «سارتر بشر ابتدا به وجود می‌یابد، متوجه وجود خود می‌شود و برای خود تعریفی پیدا می‌کند و همان می‌شود که خود می‌سازد.»

۲. البته این ادعای کامو درباره‌ی سارتر باعث شگفتی است. زیرا سارتر از پیشروان این مکتب بود. م.